

บทที่ 1

บทนำ

สภาพความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันขณะที่เทคโนโลยี และความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรมมีประสิทธิภาพการทำงานสูงขึ้น มนุษย์ถูกบังคับให้ปรับตัวเข้าทำงานกับเครื่องจักร หากแต่มนุษย์มิใช่เครื่องจักร ดังนั้นความผิดพลาดและอุบัติเหตุ รวมทั้งผลกระทบจากการพัฒนาทางเทคโนโลยี ย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ ความผิดพลาดไม่ว่าจะเกิดขึ้นโดยตรงหรือโดยอ้อมย่อมส่งผลกระทบให้เกิดอันตรายต่อผู้ใช้แรงงานที่เกี่ยวข้อง

จากนโยบายของรัฐบาลในการเร่งรัดพัฒนาประเทศเกษตรกรรมเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (Newly Industrialized Country) มีผลทำให้การขยายตัวของอุตสาหกรรมการผลิตมีแนวโน้มสูงมากขึ้น จากการสำรวจของกรมแรงงานครั้งล่าสุดพบว่า จำนวนสถานประกอบการอุตสาหกรรมของไทยมีจำนวนทั้งสิ้น 52,612 แห่ง และอุตสาหกรรมทอผ้าเป็นอุตสาหกรรมที่มีสถานประกอบการมากถึง 737 แห่ง อุตสาหกรรมสิ่งทอมีความสำคัญในการทำรายได้ให้แก่ประเทศ เป็นสินค้าส่งออกถึงปีละ 15,405.8 ล้านบาท (สถิติของอุตสาหกรรมสิ่งทอ ปี 2534) การส่งเสริมการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมทอผ้า จำเป็นต้องคิดค้นเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ในการพัฒนาการผลิต หากแต่เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ใช้ในกระบวนการผลิตของการทอผ้าก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ใช้แรงงานได้ เช่น เสียงดังของเครื่องจักรในโรงงานอุตสาหกรรมทอผ้า ฝุ่นของเส้นใยที่เกิดขึ้นจากกระบวนการผลิตทำให้เกิดโรคเกี่ยวกับทางเดินหายใจ (Brown Lung or Byssinosis) นอกจากนี้ สารเคมีหลายชนิดที่ใช้ในกระบวนการผลิตตกแต่งสิ่งทอ (finishing) เพื่อเพิ่มคุณภาพของสิ่งทอให้มีความคงทนและสวยงาม เช่น สารเคมีพวก aniline dye ซึ่งมีในสีย้อมผ้าบางชนิด เป็นตัวทำให้เกิดมะเร็งได้ อันตรายที่เกิดขึ้นดังกล่าวย่อมนำความเสียหายมาสู่ทั้งนายจ้าง ผู้ใช้แรงงาน และรัฐบาล จึงจำเป็นต้องจัดหาวิธีคุ้มครองความปลอดภัยให้แก่ผู้ใช้แรงงาน เพื่อป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นจากการทำงานในรูปแบบของการให้สวัสดิการความปลอดภัย หากแต่ในสภาวะการณ์ปัจจุบันเรายังพบว่าผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมอีก

ไม่น้อยที่ได้รับอันตรายจากความไม่ปลอดภัยในการทำงาน ทั้ง ๆ ที่ปัญหาดังกล่าวอยู่ในความรับผิดชอบในการเร่งแก้ไขของหน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชน

ดังนั้น การศึกษาการจัดสวัสดิการแรงงานด้านความปลอดภัยในโรงงานทอผ้าจึงเป็นวิธีทางหนึ่งที่สามารถหาคำตอบของปัญหาความบกพร่องของโครงสร้างทางสังคมท่ามกลางกระแสเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลง คือ สภาพสวัสดิการแรงงานด้านความปลอดภัยที่ผู้ใช้แรงงานได้รับ และสาเหตุที่แท้จริงของการเกิดปัญหาในการได้รับสวัสดิการความปลอดภัยของผู้ใช้แรงงานในโรงงานทอผ้า เพื่อเป็นแนวทางการหาคำตอบของปัญหาที่เกิดขึ้นจากผลพวงของการพัฒนาอุตสาหกรรม พร้อม ๆ กับการเติบโตของสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปอันจะเป็นประโยชน์ต่อการยกระดับพัฒนาการวางแผนงานคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงาน ซึ่งกำลังจะกลายเป็นอาชีพส่วนใหญ่ของประชาชนในประเทศ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงสาเหตุ และความสำคัญของการจัดสวัสดิการด้านความปลอดภัย
2. เพื่อศึกษาสภาพสวัสดิการของโรงงานอุตสาหกรรมทอผ้าในปัจจุบัน
3. เพื่อศึกษาสาเหตุของปัญหาการไม่ได้รับสวัสดิการความปลอดภัยในโรงงานทอผ้า
4. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัญหา การวางแผนงานจัดสวัสดิการแรงงาน

ด้านความปลอดภัยในโรงงานทอผ้า

สมมติฐานการวิจัย

1. สภาพการจัดสวัสดิการด้านความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมทอผ้า น่าจะมีผลมาจากเจ้าของโรงงานมากกว่าเป็นไปตามที่รัฐบังคับให้จัด
2. ขนาดของโรงงานอุตสาหกรรมน่าจะเป็นตัวกำหนดสภาพการจัดสวัสดิการด้านความปลอดภัย

ขอบเขตของงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเฉพาะสภาพสวัสดิการความปลอดภัยในปัจจุบันที่ผู้ใช้แรงงานจากโรงงานได้รับ และสาเหตุของปัญหาในการไม่ได้รับสวัสดิการแรงงานความปลอดภัยในโรงงานทอผ้าเท่านั้น

นิยามคำศัพท์

สวัสดิการความปลอดภัย หมายถึง การจัดการความปลอดภัยเพื่อป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นจากกระบวนการผลิตระหว่างการทำงานของผู้ใช้แรงงาน โดยการจัดเครื่องมืออุปกรณ์เพื่อป้องกันอันตราย และให้คำแนะนำคำปรึกษาความรู้ในด้านความปลอดภัย ตลอดจนค่าใช้จ่ายของผู้ใช้แรงงานจากการประสบอันตรายระหว่างทำงาน

สวัสดิการความปลอดภัยตามกฎหมายกำหนด หมายถึง การจัดการความปลอดภัยให้แก่ผู้ใช้แรงงานตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานในหมวดของสวัสดิการ ซึ่งเป็นการจัดสวัสดิการตามมาตรฐานขั้นต่ำที่รัฐกำหนด

ผู้ใช้แรงงาน ลูกจ้าง หมายถึง ผู้ที่ประกอบอาชีพโดยผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งตกลงทำงานให้แก่เจ้าของสถานประกอบการเพื่อรับค่าจ้าง

เจ้าของสถานประกอบการ หมายถึง เจ้าของโรงงานผู้ซึ่งตกลงรับลูกจ้างเข้าทำงานโดยจ่ายค่าจ้างให้ และหมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทำงานแทนนายจ้าง

โรงงานอุตสาหกรรมทอผ้า หมายถึง สถานประกอบการที่ใช้เทคโนโลยี เครื่องจักร และสารเคมีในกระบวนการผลิต โดยมีผู้ใช้แรงงานทำงานตามขั้นตอนกระบวนการผลิต

โรงงานอุตสาหกรรมทอผ้าขนาดใหญ่ หมายถึง โรงงานที่มีจำนวนผู้ใช้แรงงาน 500 คนขึ้นไป

โรงงานอุตสาหกรรมทอผ้าขนาดกลาง หมายถึง โรงงานที่มีจำนวนผู้ใช้แรงงาน 100-499 คนขึ้นไป

โรงงานอุตสาหกรรมทอผ้าขนาดเล็ก หมายถึง โรงงานที่มีจำนวนผู้ใช้แรงงานต่ำกว่า 100 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทราบถึงสาเหตุจากอันตรายที่เกิดขึ้นจากการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมทอผ้า
2. ทราบถึงสภาพสวัสดิการด้านความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมทอผ้าในปัจจุบัน
3. ทราบถึงสาเหตุจากอันตรายที่เกิดขึ้นจากการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมทอผ้า
4. เพื่อเป็นแนวทางแก้ไขปัญหาสวัสดิการความปลอดภัย
5. เพื่อเป็นแนวทางการวางแผนงานนโยบายการจัดสวัสดิการแรงงานด้านความ

ปลอดภัยในอนาคต

6. เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ใช้แรงงาน ซึ่งกำลังจะกลายเป็นอาชีพของประชาชนส่วนใหญ่

แนวความคิดการจัดสวัสดิการและความปลอดภัย

หลังจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมเกิดขึ้น การคิดค้นทางเทคโนโลยีวิชาการได้เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตการทำงานของมนุษย์มาโดยตลอด จากการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี และนวัตกรรมสมัยใหม่ ก่อให้เกิดการแบ่งงานกันทำ โรงงานอุตสาหกรรมที่นำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ เกิดขึ้นและพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้งก่อให้เกิดผลกระทบต่อการดำรงชีวิตและความปลอดภัยของมนุษย์ ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่นี้เอง ที่เป็นแนวความคิดของการจัดสวัสดิการความปลอดภัยของผู้ใช้แรงงาน

ในการทำงานผู้ใช้แรงงานทุกคนย่อมต้องการหลักประกันในความปลอดภัยด้วยกันทั้งสิ้น ความต้องการความปลอดภัยในชีวิตในการปฏิบัติหน้าที่ในการทำงาน และหลักประกันความมั่นคงของชีวิตเมื่อเกิดกรณีประสพอุบัติเหตุ อาจตอบสนองออกมาในรูปแบบของการจัดสวัสดิการ ซึ่งเป็นหน้าที่ที่ควรกระทำของทั้งฝ่ายรัฐบาล และฝ่ายนายจ้าง

จากแนวความคิดของโรเบิร์ต โอเวน ผู้เสนอระบบโรงงานสวัสดิการในอุตสาหกรรม ได้กล่าวว่า "สังคมให้ความสำคัญแก่เครื่องจักร และปัจจัยการผลิตที่เป็นวัตถุมากเกินไป แต่ขาดความเอาใจใส่มนุษย์ ระบบโรงงานขณะนั้นทำให้มนุษย์มีสุขภาพและจิตใจไม่ดี หากสังคมจะเอาใจใส่มนุษย์มากขึ้นก็จะพบว่า ยังมีทางที่จะปรับปรุงมนุษย์อีกมาก รวมทั้งในแง่ที่มนุษย์เป็น

แรงงาน อันจะทำให้การผลิตมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น”¹ จากแนวความคิดของ โอเวน เขาได้สร้างโรงงานของเขาเป็นโรงงานตัวอย่าง โดยให้สวัสดิการอย่างดีแก่กรรมกร เขาเชื่อว่าการให้สวัสดิการที่ดี จะทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพที่ดีขึ้น จากแนวความคิดของโอเวนนี้ ได้มีส่วนผลักดันให้เกิดกฎหมายว่าด้วยโรงงาน (The Factory Act) ในปี 1819 ที่ประเทศอังกฤษ

ในปีค.ศ. 1931 H.W. Heinrich ได้เขียนหนังสือเรื่อง Industrial Accident Prevention โดยได้เสนอความคิดว่า “การกระทำที่ไม่ปลอดภัยเป็นสาเหตุที่สำคัญในการเกิดอุบัติเหตุ สาเหตุของการประสบอันตรายที่เกิดจากการกระทำของคนมีมากกว่าสภาพการทำงานหรือภาวะแวดล้อม”² Heinrich อธิบายหลักการรักษาความปลอดภัยโดยการเรียงลำดับขั้นตอนของการประสบอันตรายไว้เหมือนการเรียงลำดับของไฟโดมิโน ซึ่งแนวความคิดนี้เรียกกันต่อมาว่า ทฤษฎีโดมิโน โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

ลำดับขั้นตอนที่ 1 สภาพแวดล้อมหรือภูมิหลังของบุคคล อันได้แก่ การถูกเลี้ยงดูจากครอบครัวซึ่งไม่ได้ควบคุมฝึกฝนการใช้สมาธิในการทำงาน ความชอบเสี่ยงอันตรายหรือลักษณะอื่น ๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานของคนแต่ละคนตลอดจนฐานะความเป็นอยู่

ลำดับขั้นตอนที่ 2 ความบกพร่องผิดปกติของบุคคล ได้แก่ การขาดความรอบคอบ หงุดหงิด โมโหง่าย อารมณ์รุนแรง ขวัญอ่อน มั่งง่าย เฉื่อยชา ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ

ลำดับขั้นตอนที่ 3 การกระทำหรือสภาพการที่ไม่ปลอดภัย ได้แก่ การเล่นหยอกล้อกันในขณะทำงาน ถอดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายออก มีเสียงดังตลอดเวลา แสงสว่างขณะทำงานไม่เพียงพอ

¹Robert Owen, "A New View of Society" in A New View of Society and Report to the Country of Landmark (Hermondsworth: Penguin Book, 1969), p.97.

²Dan Peterson, Technique of Safety Management. New York : McGraw-Hill Book Company, 1971), p.11.

ลำดับขั้นตอนที่ 4 อุบัติเหตุ ได้แก่ การเกิดระเบิด เครื่องจักรตัดอวัยวะ ตกจากที่สูง
ถูกชน

ลำดับขั้นตอนที่ 5 การบาดเจ็บหรือเสียหาย ได้แก่ การสูญเสียอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่ง
ในร่างกาย หรือได้รับบาดเจ็บหรือจนถึงแก่ความตาย

ลำดับขั้นตอนทั้ง 5 เปรียบเสมือนตัวโดมิโน 5 ตัว ที่เรียงอยู่ใกล้กัน เมื่อตัวหนึ่ง
ตัวใดล้ม ตัวถัดไปย่อมล้มตาม นั่นคือ เมื่อสภาพแวดล้อมหรือภูมิหลังของผู้ใช้แรงงาน มีความ
บกพร่องยอมก่อให้เกิดสภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัยจนก่อให้เกิดอุบัติเหตุ และบาดเจ็บเสียหายในที่สุด
การป้องกันอันตรายตามทฤษฎีโดมิโนคือ การกำจัดสภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัยออก อุบัติเหตุก็จะ
ไม่เกิดขึ้น

จากแนวความคิดทฤษฎีโดมิโนของ Heinrich นี้เอง ได้ถูกการท้าทายจาก Dan
Peterson ว่า เป็นความคิดที่แคบเกินไป โดย Dan ให้เหตุผลว่าในการตรวจสอบอุบัติภัย
แต่ละครั้งเพื่อค้นหาสภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัยแล้วอธิบายว่า เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ
ได้มีการละเลยสาเหตุอื่น ๆ อีก การขจัดภาวะที่ไม่ปลอดภัยอย่างใดอย่างหนึ่งออกไป ไม่
สามารถแน่ใจได้ว่าขจัดสาเหตุที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ที่ซ่อนอยู่รวมไปด้วย³ แนวความคิดของ Dan
นี้เรียกว่า แนวคิดสาเหตุควบ

แนวความคิดสาเหตุควบ เกี่ยวกับความปลอดภัยนั้นจะเน้นด้านการจัดระบบบริหารและ
นโยบายความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรม กระบวนการตรวจสอบความปลอดภัยของการ
บริหารงานในโรงงานเพื่อแก้ไขและป้องกันการประสบนตรายที่จะเกิดขึ้นของบุคคลที่ปฏิบัติงาน
ซึ่งต่างจากแนวความคิดของ Heinrich ที่เน้นการจัดการรักษาความปลอดภัยกระทำได้โดย
การขจัดลำดับขั้นตอนใดในห้าขั้นตอน ซึ่งเป็นขั้นตอนของการกระทำที่ไม่ปลอดภัยที่ล่อแหลมที่สุด
ออก การประสบนตรายก็จะไม่เกิดขึ้น

³Dan Peterson, Technique of Safety Management. New York:
McGraw-Hill Book Company, 1971), p.12.

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเกี่ยวกับสวัสดิการด้านความปลอดภัยของผู้ใช้แรงงานในโรงงานทอผ้า นั้นยังไม่ปรากฏว่ามีงานวิจัยใดที่เกี่ยวข้องโดยตรง หากแต่ได้มีผู้ทำการศึกษาวิจัยและมีผลงานที่เกี่ยวข้องบางประการดังนี้

- แนน้อย อินทรสุขพร (พ.ศ. 2520) ได้ทำการศึกษา "โครงการส่งเสริมสวัสดิการแรงงานหญิงและเด็กในโรงงานอุตสาหกรรม" จากการศึกษาพบว่า ปัญหาของคนงานในโรงงานอุตสาหกรรม ได้แก่ สภาพความเป็นอยู่ไม่ดี งานหนัก ก่อให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่มีความต้องการให้ปรับปรุงสวัสดิการที่มีอยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้น และนอกจากนั้นยังพบว่าการจัดสวัสดิการให้แก่คนงานจะสามารถช่วยลดปัญหาที่อาจมีขึ้นในโรงงานอุตสาหกรรมได้น้อยลง

- พงศ์โชติมี ไทรงาม (พ.ศ. 2523) ได้ศึกษาเรื่อง "ลักษณะการบริหารงานความปลอดภัยในอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ของไทย" จากการศึกษาพบว่า งานความปลอดภัยในอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ของไทยยังไม่ก้าวหน้าเพียงพอ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะฝ่ายสถานประกอบการยังเห็นว่าการความปลอดภัยที่จริงนั้นต้องสิ้นเปลืองและต้องเตรียมพร้อมตั้งแต่ก่อนสร้างโรงงาน แต่ผลไม่เห็นเด่นชัดเท่าผลของการผลิต ทำให้งานความปลอดภัยถูกทะเลาะเลยไป กล่าวคือ อุตสาหกรรมส่วนใหญ่ไม่มีหน่วยงานความปลอดภัยโดยตรง แม้บางสถานประกอบการมีหน่วยงานนี้โดยตรง แต่ก็ไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการอย่างจริงจัง ยิ่งกว่านั้นผู้บริหารมักอาศัยวิธีแก้ไขที่ปลายเหตุมากกว่าการป้องกัน หรือพัฒนาโครงการความปลอดภัยในอุตสาหกรรมของตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี

- วินัย ลู่วิโรจน์ (พ.ศ. 2524) ได้ศึกษาเรื่อง "การประสบอันตรายและมาตรการในการป้องกัน แก๊ซ ศึกษาเฉพาะในกิจการอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์จากโลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ในเขตกรุงเทพมหานคร" จากการศึกษาพบว่า กระบวนการผลิตจะใช้เครื่องจักร เครื่องยนต์ที่ไม่ซับซ้อน และใช้เทคนิคมากนัก แต่เป็นเครื่องจักรที่ลูกจ้างผู้ปฏิบัติงานต้องใช้ประสาทตา มือ และบางครั้งก็ใช้เท้าประสานงานกัน ดังนั้นโอกาสที่จะเกิดอันตรายจึงมีมาก จากการศึกษายังพบอีกว่า แม้กิจการนี้จะมีการเสี่ยงต่อการประสบอันตรายสูง แต่นายจ้างยังปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานในส่วนที่ว่าด้วยความปลอดภัยในการทำงานซึ่งกำหนดให้นายจ้างจัด

เครื่องป้องกันอันตรายส่วนบุคคลให้แก่ลูกจ้างไม่ครบถ้วน โดยนายจ้างเลือกจัดให้มีการป้องกันอันตรายเฉพาะที่เห็นประโยชน์ได้ชัดเจน การจัดหาไม่ยุ่งยากไม่มีราคาแพงเท่านั้น

- สหายราชภัฏ ณ นครพนม (พ.ศ.2512) ศึกษาเรื่อง "การจัดปัจจัยเพื่อลดอุบัติเหตุในการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม" (ศึกษาเฉพาะกรณีโรงงานบางซื่อ บริษัทปูนซีเมนต์ไทยจำกัด) จากการศึกษาพบว่า

1. โรงงานได้ทำการฝึกอบรมคนงานบางส่วนแบบฝึกปฏิบัติในโรงงาน โดยมอบหมายให้คนงานที่มีความชำนาญหรือหัวหน้างานเป็นผู้ฝึกอบรมและเป็นผู้สอนงาน ซึ่งตรงกับความต้องการของคนงานส่วนใหญ่ที่ต้องการให้โรงงานจัดการฝึกอบรมให้ปฏิบัติงานโดยปลอดภัย
2. คนงานมีพฤติกรรมต่อต้านการเปลี่ยนแปลง ไม่ยอมรับสิ่งใหม่ ๆ โดยง่าย การไม่ยอมใช้เครื่องป้องกันอันตรายจึงเป็นปัญหาของนโยบายความปลอดภัยอยู่มาก
3. โดยส่วนใหญ่การบริหารงานด้านความปลอดภัยของโรงงานอยู่ในระดับที่ดี ให้ความเอาใจใส่ต่อคนงานดี

- ประณมพร โกษสมบูรณ์ (พ.ศ.2526) ศึกษาเรื่อง "การศึกษาปัญหาและความต้องการบริการทางสังคมของลูกจ้างที่ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยด้วยโรคเนื่องจากการทำงาน ศึกษาเฉพาะกรณีลูกจ้างที่อยู่ในความคุ้มครองของกองทุนทดแทน" จากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีส่วนร่วมในการเกิดอันตรายในการทำงานคือ สภาพแวดล้อมในที่ทำงานไม่เหมาะสม สภาพการทำงานที่ไม่เหมาะสม สภาพร่างกายและจิตใจที่ไม่เป็นปกติและมาตรการการป้องกันอันตรายที่ไม่เคร่งครัด ส่วนปัญหาที่ลูกจ้างได้รับภายหลังประสบอันตรายได้แก่ ปัญหาที่เกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ปัญหาวางานอาชีพ ปัญหาการแยกตัวออกจากสังคม ปัญหาการเงิน ปัญหาเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล ปัญหาการเดินทาง และปัญหาอื่น ๆ เช่น ปัญหาเกี่ยวกับอารมณ์ จิตใจ และการปรับตัว

จากผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น พบว่า ประการแรก ในปัจจุบันยังไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับสวัสดิการด้านความปลอดภัยของผู้ใช้แรงงานในโรงงานทอผ้าโดยตรง แต่เมื่อได้พิจารณาผลการศึกษาในอุตสาหกรรมประเภทอื่นด้วย ก็พบว่า มีประเด็นที่เกี่ยวข้องอยู่บ้าง ประการที่สอง ประเด็นความปลอดภัยในโรงงานทอผ้าเป็นปัญหาที่ได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้น แต่ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวเน้นความปลอดภัยในโรงงานทั่ว ๆ ไป ดังนั้นงานวิจัยเล่มนี้จึงเป็นงานวิจัยที่ศึกษาสวัสดิการแรงงานด้านความปลอดภัยในโรงงานทอผ้าโดยตรง